

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
december - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Sveti Nikolaj in božič

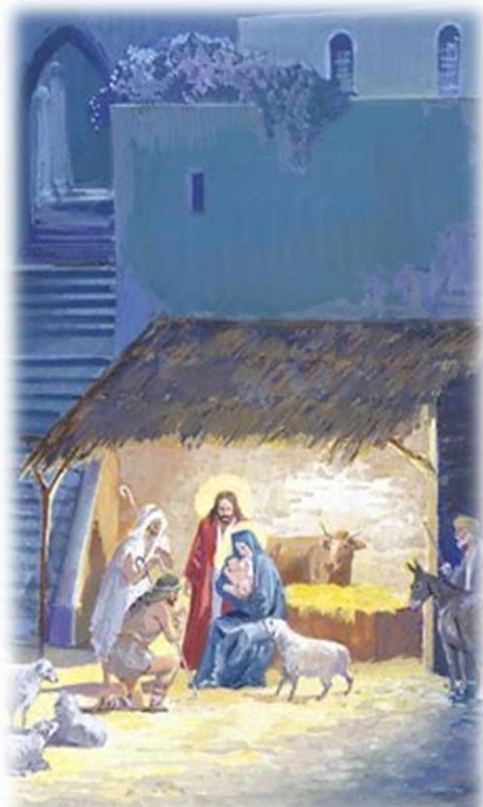

»Živel je mož, ki je bil nekaj bogat, toda izgubil je dvorno službo in vse imetje. Imel je tri odrasle hčere, ki bi se poročile, a jim ni mogel priskrbeti dote. Nesrečni oče se je odločil, da bo trgoval z lepoto in mladostjo svojih hčera in tako nekaj zaslužil. Hčere pa so vneto prosile

Boga, da jih reši tega zla. Škof Nikolaj je zvedel za to očetovo odločitev in je sklenil, da to prepreči. Napolnil je vrečko z zlatniki in se ponoči prikradel do njegove hiše in vrgel vrečko skozi okno. Oče deklet se je začudil, ko je zjutraj našel toliko denarja. Videl je, da to zadostuje za poroko prve hčere.

To se je kmalu ponovilo in oče je lahko omožil še drugo hčer. Očetu je nekaj govorilo, da bo neznani dobrotnik gotovo še v tretje prišel. Zato ga je čakal nekaj noči. In res, ko je škof Nikolaj vrgel svoj dar še za najmlajšo hčer, je oče skočil, ujel neznanca in v njem prepoznal škofa. Ta ga je rotil, naj molči, toda srečni oče je veselo novico razglasil po celem mestu (...)

«Sveti Nikolaj je eden od najbolj priljubljenih svetnikov, zlasti otroci ga imajo radi, ker prinaša darila. Sveti Miklavž nam želi darovati nekaj več

kot materialne stvari. Govori nam o največjem darilu, kar je Božja prisotnost v našem življenju. Pripravljamo se na božič in ravno Jezusovo rojstvo nam pričuje o čudovitem darilu, ki nam ga je Bog dal za naše odrešenje. »Tisto noč, ko se je rodil Jezus, so angeli to veselo novico oznanili pastirjem. Med njimi je bil tudi zelo reven pastir, ki ni imel prav ničesar. Ko so njegovi prijatelji sklenili, da na povabilo angelov gredo v votlino in vzamejo s seboj kakšno darilo, so povabili tudi njega. Pastir pa je rekel: »Ne morem iti praznih rok, nimam kaj podariti.« Prijatelji so ga prepričevali in ga nazadnje le pregovorili.

Prispeli so na kraj, kjer je bil otrok s svojo materjo in z Jožefom. Marija je držala dete v naročju in se smehljala, ko je videla, kako velikodušno so pastirji prinašali svoje preproste darove: sir, volno ali kak sadež. Zagledala je tudi pastirja, ki ni imel ničesar, in povabila ga je, naj stopi bliže. V zadregi se je približal. Da bi lahko sprejela darila pastirjev, je Marija nežno položila dete v naročje pastirja, ki je bil praznih rok.« Pogosto smo pred Jezusom praznih rok, posebej v tem težkem času. Za nas skrbi Božja Mati in nam daje svojega sina Jezusa. Kdor ima Jezusa, je bogat, ima največji zaklad.

Dragi prijatelji, bralci našega časopisa. Za adventni čas in božič vam želim, da bi se veselili največjega darila, ki je sam Jezus ...

Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2018, leto 54, št. 12, str. 41. Zgodbe s semeni upanja, Ognjišče 2004, 133.

RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2016, leto 51, št. 1, str. 31.

Amicus Dei

Dragi prijatelji, sodelavci,

V oktobru in novembru smo doživljali stisko in trdoto epidemije, ob enem pa tudi našo krhkost in krhkost naših stanovalcev.

Zato hvala vsem, ki ste bili v tem času zaradi svoje službe poklicani pomagati drugim – našim stanovalcem. Čeprav je bilo zahtevno, niste omagali. Zdržali ste vse pritiske.

Hvala, da ste pomagali in podpirali drug drugega.

Hvala za vašo bližino in tolažbo našim stanovalcem, ko so bili bolni in sami.

Hvala za sporočila upanja in tolažbe in da se niste predali obupu.

Hvala za vsakodnevno pripravljenost, zaradi katere so se naši stanovalci počutili dobro in varno.

Izbrali ste poti, ki vodijo do SRC ljudi.

Hvala pa tudi našim receptorčkom, kot jim radi rečemo. Sodelujemo s srčnimi ljudmi, ki imajo posluš za stanovalce in njihove svojce.

HVALA VAM.

Leonida

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Frančišek Ksaverij

Sv. Frančišek Ksaverij, duhovnik, pridigar in misijonar, se je rodil 7. aprila 1506 na gradu Ksaver (Javier, Xavier) v tedaj samostojni španski kraljevini Navarra. Njegov oče Juan je bil predsednik kraljevega sveta, mati Marija pa je za doto dobila grad Javier. Frančišek je bil peti in najmlajši otrok v družini. Devetnajstleten se je odpravil na študij na Sorbono v Pariz. Namestil se je v kolegiju sv. Barbare. Leto dni zatem mu je bil v isto stanovanje dodeljen Peter Faber in tri leta kasneje še ustanovitelj jezuitov Ignacij Lojolski.

Leta 1543 je v kapelici na Montmartu sedem pariških študentov (med njimi tudi Frančišek) pod Ignacijevim vodstvom izreklo zaobljube ubožstva in čistosti ter izrazilo željo po potovanju v Sveto deželo ter po posvetitvi apostolskemu življenju. Čez dve leti so se napotili proti Benetkam, kjer so bili posvečeni v novomašnike. Frančišek je apostolsko deloval najprej v Bologni, leta 1538 pa se je odpravil v Rim. Tam se je udeleževal zborovanj ob ustanavljanju Družbe Jezusove, ki jo je papež Pavel III. (1534–1549) leta 1540 tudi kanonično potrdil. V tem času je

portugalski kralj Janez III. zaprosil Ignacija za več misijonarjev, ki bi bili pripravljene oditi v Indijo. Ignacij se je obrnil na Frančiška, ki je ponudbo sprejel, in 7. aprila 1541 se je kot apostolski nuncij z dvema mladima sobratoma vkrcal za Indijo in po trinajstih mesecih pristal v Goi, civilnem in verskem središču portugalskega imperija na vzhodu. V Goi je pridigal kolonistom, poučeval otroke, sužnje in gobavce.

Iz Goe je odšel na jug Indije. V letih 1535–1537 je na vzhodni obali katoliško vero prejelo dvajset tisoč ribičev. Ob pomoči novih misijonarjev je v Indiji dobro uredil krščanske skupnosti. Romal je tudi v Madras na grob sv. Tomaža, da bi izprosil razsvetljenje za naslednje misijonske podvige. Preko Malake je odšel na otok Amboino in na Moluke.

Aprila 1549 se je odpravil na tri tisoč milj dolgo pot proti Japonski, kjer so se izkrkali 15. avgusta 1549. Na povratku v Indijo se je Frančišku porodil nov načrt. Ker je Kitajska za Japonsko pomenila vir vse resnice in modrosti, jo je želel osvojiti za Kristusa in dati krščanstvu na Daljnem Vzhodu trden temelj. Preden se je vrnil v Goo, je bil imenovan za provinciala na novo ustanovljene indijske province. Zadeve je uredil tako, da je imenoval vice-provinciala, sam pa je po dveh mesecih odšel v Malako in se vkrcal za Kitajsko. Na otoku Sancinu, pred vrati Kitajske, je zbolel in umrl v noči z 2. na 3. december 1552. Ob njegovi smrti je bil

navzoč samo kitajski kristjan Anton. Poldrugo leto po smrti so njegovo truplo prenesli v Goo in ga pokopali v cerkvi Bon Jesus. Njegova desna roka je kot relikvija shranjena v Rimu v cerkvi Al Gesù.

Frančišek je stoletja veljal za izrednega čudodelnika v življenju in po smrti. Danes ga posebej častijo v Indiji, na Cejlonu, v Rimu in v njegovem rojstnem kraju Javier. Tudi na Slovenskem so ga svoj čas zelo častili, o čemer pričujejo mnogi njemu posvečeni oltarji ter cerkev sv. Frančiška Ksaverija na Stražah pri Radmirju na Štajerskem. Za svetnika je bil razglašen 12. marca 1622, za zavetnika misijonov pa skupaj s sv. Terezijo Deteta Jezusa leta 1927. Njegov god praznujemo 3. decembra.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Ej, svetnik častiti v dolgi, sivi bradi,
angel je ob desni,
a hudobec zadaj,
s kljukasto zavitim nosom prikimava
in z verigo težko zlobno porožljava,
rad bi nas po vrsti v koš nahrbtni spravil,
z brezovo metlico
naše grehe zdravil.

Marija Žerjal

Čas pričakovanja

Mesec december prinese mlajšim veselje ob darovih sv. Miklavža. Pri nas imamo še vrtec s tem imenom – Miklavžev vrtec. Otroško srce izrazi vso radost ob odvijanju daril.

V adventnem času se malo zresnimo. V tem času naj bi bili kristjani luč drug drugemu. Pričakujemo prihod Odrešenika v jaslicah. Priprava zaposli

vso družino ali skupnost. Mah je potrebno že poprej nabrati, okraske včasih sami izdelamo ali kakšnega dokupimo, večina je ostala od prejšnjega leta. Smrekica pride na koncu pa hlevček in sveta družina. Za Jezusov prihod se je potrebno pripraviti tudi v svojem srcu.

»Vsako dobro dejanje ogreje srce ... Pravo zlato je služenje drugim. Pravo kadilo je vonj po poštenosti. Prava mira je darovanje življenja.«

/Mali princ usmiljenja,
Ognjišče 2019/

Slovenska Karitas vsako leto organizira KLIC DOBROTE za vse pomoči potrebne.

Vsem ljudem želimo mir, svet brez vojn in bolezni. Corona je

spremenila tok gibanja in naših navad.

Božiču sledi novo leto. Zaželim si zdravja, miru in, po koncu epidemije, še kakšen izlet v naravo, na Brezje k Mariji ...

SREČNO VSEM!

Stanovalka Doma

Dedkove solze – nadaljevanje in konec

Čez čas so se dedkove zle slutnje uresničile – zdravnik v mestu je potrdil, da Žiga ne bo nikoli več govoril, a da se čudeži dogajajo. Dedek je zato postal še bolj zagrenjen. Iz hiše ni dosti hodil, da mu ni bilo treba odgovarjati na vprašanja sosedov, kako je z vnukom. Kadar pa je v prsih le čutil preveliko grenkobo, je stopil do vaške krčme in utapljal žalost v pijači. Čedalje pogosteje. Od tega ga niso odvrnili niti Žigovi žalostni in božajoči pogledi.

To so opazili tudi sosedje, posebno stari Grčar, ki je dedku večkrat zabrusil: »Zresni se, Grivar, otroku delaš krivico! Potrebuje te bolj kakor kadar koli prej, ti pa ga puščaš samega v njegovi bolečini!«

»Žiga je vse, kar imam na tem svetu. Tako rad ga imam, kakor nisem imel še nikogar, ne svojih otrok ne Angele. Ti ne veš, kako pogrešam njegov glas. In njegov smeh. Tega ne prenesem. Tišina me ubija. Veš, Grčar, tega ne bom nikoli prebolel,« je hitel pripovedovati, kakor bi se opravičeval za svojo pregreho.

Čez dan je dedek še kar dobro prenašal tegobe, ko se je zamotil z delom, pa tudi Žiga se je vseskozi smukal okrog njega in mu delal družbo. Toda ponoči ni mogel spati, večino noči je prebedel in premišljeval. Večkrat je tudi jokal. Še kadar mu je uspelo zatisniti oči, je glasno sanjal o Žigu. To so bili dnevi, ko se je postaral za nekaj let.

V prvih jesenskih dneh, ko se je narava začela pripravljati na zimski počitek, in so z dreves začeli poplesavati prvi obarvani listi, so se v cerkvi pri sv. Primožu oglasili zvonovi. K večnemu počitku so odnesli od žalosti strtega dedka. Težko je prenašal izgubo svoje žene, vnukova nezgoda pa ga je popolnoma zlomila.

Čeprav je bil Žiga zelo samozavesten otrok, saj ni bil nikoli slabe volje, še manj, da bi kdaj jokal, je bilo tokrat drugače. Ob dedkovem grobu so se iz njegovih oči ulile solze. Rad bi mu kaj povedal, se mu zahvalil za vse, kar je ob njem lepega doživel – a ni mogel. Žalosten in nemočen je v drobnih in tresočih se rokah držal le košček starega papirja, na katerem je imel napisano. Dedek, rad te imam. In ga božajoč položil na svežo gomilo. »Ah, pa tako srečna sta bila!« je hlipajoče rekla sosedova Neža in natresla na grob svežih rož, ki jih je nabrala na bližnjem travniku. Prijela je Žigo za roko, ga ljubko pogledala in zašepetala: »Ne pozabi me, moj mali fant! In obišči me kdaj!« Le pogledal jo je in skomignil z rameni.

»Žiga ga je držal pokonci. Z njegovo nesrečo se je sesulo tudi Grivarjevo življenje,« pa so modrovali možakarji, ko so drug za drugim odhajali v dolino.

To, česar se je dedek najbolj bal, se zdaj uresničuje. Žiga je odšel domov v mesto in se le še poredkoma, skupaj z družino, vrne na Golo reber prižgat svečko na dedkov in babičin grob. Nekoč prijazna domačija, kjer so bila vrata vedno na stežaj odprta, zdaj sameva in počasi, a vztrajno propada. Razbita okna, skozi katera veter žvižga svojo pesem, krasijo pajkove mreže, na ostankih šip pa se ob sončnem zahodu lesketajo posušene kaplje dežja. Dvorišče sta prerasla trava in plevel. Nič več ni slišati mlinskega kolesa in mimoidoči zaman čakajo na vrč hladne vode, ki so je bili deležni njega dni.

Občasno se vrne berač, sede na klopco pred mlinom in glasno obuja spomine.

Konec

SPOMINSKE DROBTINICE

Minka Dragman

10. 5. 1922 – 23. 11. 2021

V torek, 23. novembra, je sklenila svojo življenjsko pot Minka Dragman, dolgoletna stanovalka našega doma.

Minka se je rodila 10. maja 1922 v vasi Polhovica v župniji Šentjernej, med zelenimi dolenskimi griči. O svoji trpki mladosti je le redkokdaj spregovorila, saj ji je mama zgodaj umrla, oče pa zanjo ni skrbel, tako da na šolanje ni niti pomislila kljub svoji naravni inteligenci in delavnosti.

V župnijo Šentjernej je leta 1954 prišel za kaplana g. Miro Bonča in leta 1957 ga je škof Vovk poslal na župnijo k Svetemu Lenartu, da bi tam sezidal novo cerkev. Minka je kot gospodinja odšla z njim in leta 1957, 20. novembra, jo je sprejelo pusto in mrzlo vreme in namesto župnijske

cerkve stara kapela. Slabe življenjske okoliščine so bile za Minko preizkušnja in izziv. Neutrudno je vse dneve na starem štedilniku kuhala delavcem, ki so gradili novo cerkev. Od vsake hiše so prinesli hrano in Minka jo je pripravljala. Ni imela niti dovolj posode. Za božič leta 1960 je bila cerkev zgrajena, prav tako tudi nov zvonik.

Na prvi petek v decembru 1961 je škof Vovk poslal gospoda Bonča v Poljane z namenom, da tam zgradi novo cerkev, ker so prejšnjo – lepo, baročno – med vojno leta 1944 partizani zaminirali in jo porušili. Gospodu Bonči je to po številnih nagajanjih le uspelo in leta 1970 je po vseh peripetijah ljubljanski pomožni škof Lenič posvetil novo cerkev v Poljanah. Ves ta čas je Minka – bila je izjemno spretna in iznajdljiva kuharica – poleg vsega pekla še hostije; sprva na štedilniku na drva, kmalu pa je g. Bonča kupil posebno pečico. Hostije je Minka pekla kar 48 let.

Cerkev v Poljanah stoji na poplavnem območju in Minka se je velikokrat spominjala poplav.

Leta 1984, na dan, ko je bila v Poljanah sv. birma, je moral škof Lenič dve uri počakati, da je voda odtekla in je lahko prišel v cerkev. 1. novembra 1990 pa je bila voda tudi v kuhinji in okoli štedilnika. Po smrti g. Bonče je gospodinjala tudi g. Jožetu Stržaju. Zadnja leta pa je preživljala v Domu Marije in Marte. Minka je bila odlična cerkvena pevka, znala pa je tudi veliko ljudskih pesmi.

Do vsakega je bila dobra in prijazna, hvaležna za sleherno stvar. Nikoli nisem iz njenih ust slišala nič žalega o nikomer. Vedno je imela lepo besedo za vsakogar. V Domu v Logatcu je bila več let tudi njena sosedka iz Poljan, Pavla Demšar, ki je lani umrla. Vsak dan jo je Minka obiskala v njeni sobi in ji pomagala pri drobnih opravilih. Koliko rožnih vencev sta premolili skupaj!

Za Poljance, za duhovnike, za domovino. Molitev je bila za Minko kot zrak, ki ga je dihala. Ob spominu nanjo je še kako živa!

Molitev pesnika Lermontova:

Če v prsih neutolaženo
od žalosti trpim,
tedaj molitev blaženo
na pamet govorim.

V besedni tej ubranosti
je blagodejna moč,
lepota tihe vdanosti
in čar oživlajoč.

In že bremena rešim se,
dvom, bol – vse je prešlo,
spet verujoč utešim se
in spet mi je lahko ...

Minka bo v mojem spominu zapisana kot plemenit, preprost in potrpežljiv človek. Dostikrat sva modrovali o smrti, tej poslednji človekovi skrivnosti. Zdaj je njena duša onkraj in iz knjige modrosti mi prihaja misel: Duše pravičnih so v Božjih rokah in nobeno trpljenje jih ne bo doletelo.

Vida Matičič

Pismo in voščila receptorčkov

Vsi receptorji, ki prostovoljno dežuramo v recepciji, delamo to z veliko ljubeznijo do oskrbovancev, obiskovalcev in zaposlenih, ki jih je premalo. Vsi delamo prostovoljno, ker imamo radi ljudi, posebno v tem času, ko je veliko omejitev zaradi COVIDA 19. Upam si trditi, da če mi ne bi imeli ljubečega srca, obiskov ne bi bilo. Zato bi tudi radi, da ne bi bili za nekatere obiskovalce predpražnik, na katerem pustijo vso svojo jezo in slabo voljo. Ne razumite nas

napačno: obnašanje samo nekaterih svojcev je res, milo rečeno, neprimerno. Ostali ste srčni in prijazni. Mi res ničesar ne potrebujemo; želimo le prijazno besedo.

Leto končujemo, bližajo se pomembni prazniki, rojstvo Jezusa. Njega, ki usmerja naša življenja, daje tolažbo, oporo in ne želi, da smo med seboj sovražno nastrojeni, ampak želi, da smo prijazni, potrpežljivi drug z drugim, saj smo vsi samo ljudje, zato lahko, nenamenoma, pride tudi do kakšne »greške«.

Ta ljubezen naj vse nas, ki sodelujemo med seboj, četverček: ZAPOSLENI – STANOVALCI –

OBISKOVALCI IN RECEPTORČKI«, združuje v letu 2022. Bodimo strpni in bodimo v novem letu drug drugemu v oporo.

Receptorčki vsem želimo blagoslovljen božič in vse dobro v novem letu.

Hvala tudi zaposlenim v Domu za njihovo pozornost do nas.

Tudi v letu, ki prihaja, se lahko obrnete na nas; z veseljem vam bomo po svojih močeh priskočili na pomoč.

Vaši receptorčki

Intervju s Tadejo Keš

Kdo je Tadeja Keš? Kje in kdaj si se rodila, kje in s kom si odraščala, kakšno je bilo tvoje otroštvo?

To je ena šjora, na Primorskem doma. Točno in natančno v Knežaku pri Ilirski Bistrici. Do nedavnega ...

Rodila sem se pred 30-timi leti. Poleg moje malenkosti, staršev in stare mame (vsi bivamo namreč pod isto streho, v istem gospodinjstvu) pa moram omeniti mojega mlajšega brata, ki je za glavo višji od mene, ampak zame bo vedno »t'mali«.

Uhh ... kje je moje otroštvo. V spominih imam samo srečne, lepe dogodke.

Kdo je bil v otroških, najstniških letih tvoj največji zgled, vzornik, motivator?

Mislím, da je bila to moja mama. Zelo delovna, vedno, povsod. Če mi kaj

ni šlo, se je usedla zraven mene, me potolažila in mi vlila voljo za naprej. **Kakšna je bila tvoja pot izobraževanja od osnovne šole do fakultete in zakaj si se odločila za zdravstvo?**

Od vedno sem zelo zgovorna oseba. Tako da je bila želja, da delam z ljudmi. Ko se je odprla zdravstvena šola v Postojni, sem kar nekako vedela, da moram iti tja. Šesti čut, bi lahko rekli.

In enako bi lahko rekla pri vpisu na fakulteto. Ko smo bili na informativnih dnevih, sem prišla na Zdravstveno fakulteto z namenom, da grem na predstavitev programa dipl. MS (medicinske sestre). Ko smo s sošolkami iskale, kje to je, sem zasledila program »Sanitarni inženir«. Nobena od nas ni vedela, kaj to je, tako da sem se odločila, da grem pogledat, kaj program nudi. Pri predstavitvi študija so me fascinirali in ... tako se je moja poklicna pot malo spremenila.

Kako si pristala v Domu Marije in Marte? Koliko časa si bila pri nas in zakaj si se odločila za novo pot?

Po končanem študiju sem naredila pripravništvo. Ker poklic sanitarni inženir ni tako iskan, sem se odločila, da ne bom sedela križem rok. In glede na to, da SMS primanjkuje, sem takoj dobila pripravništvo v Izoli. Vendar se nekako nisem našla tam. Tako da sem po pripravništvu iskala nekaj drugega, drugačnega. Tako sem nekega dne zasledila, da DMM išče bolničarja, nakar sem se prijavila.

Delo sem pričela 19. novembra 2018. Ta dan si bom za vedno zapomnila. Ker tisti dan je snežilo ...

V teh letih mi je Dom (stanovalci in zaposleni) veliko dal. Pridobila sem tako znanje kot samozavest. Postala sem bolj odločna in bolj samostojna. Vendar me je v zadnjih mesecih nekaj mučilo ... Nisem vedela kaj, dokler nisem zasledila razpisa na UKC-ju. Takrat sem vedela, da moram iti

naprej, se še kaj novega naučiti ...

Zelo si aktivna tudi v zasebnem življenju, saj deluješ v več društvih. Katera so ta društva oz. organizacije in kakšna je tvoja vloga v njih?

Uh ja, imam kar nekaj »krožkov«, kakor jih jaz poimenujem.

Sem prostovoljna gasilka pri PGD Knežak. Že ... mnogo let. Par let nazaj pa so me vprašali, če bi bila pripravljena pomagati voditi gasilski krožek. Tako da sem sedaj že par let mentorica pionirjem in mladini. S somentorjem jih učiva, skupaj hodimo na tekmovanja in seveda tu pa tam narediva prijetno druženje.

Naslednje društvo oziroma gibanje je Vera in Luč. Tu imam več funkcij. Sem voditeljica ilirskobistriške skupine, s katero imamo vsakomesečna srečanja (no, v času korone imamo vsakomesečna pisma). Sem tudi voditeljica duhovno-počitniških tednov – to pomeni, da rezerviram hiše, kjer bodo potekala letovanja, dobim voditelje, ki bodo skrbeli za vsako letovanje, ter sodelujem pri pripravi tematike in programskega zvezka za letovanja. Sem pa tudi sovoditeljica letovanja v Kančevcih (Prekmurje), kjer je moja naloga, da vodim pedagoški del programa čez cel teden.

Aktivna pa sem tudi v svoji župniji. Od leta 2015 (hmm ... ali 2014?) sem bila vodja animatorjev, skrbela sem za program oratorija. Sedaj, že par let, sem prepustila vodstvo mlajšim, ki so polni idej.

Pela sem pri zboru Tabor Kalc (kar veliko let), vendar sem se zaradi triizmenskega dela, v letu, ko sem se zaposlila, odločila, da ga ne bom več obiskovala. To mi je pa odprlo novo možnost. Tako da je zadnja dejavnost, ki je moja najljubša, vodenje cerkvenega pevskega zborčka.

Kje najraje preživljaš dopust? Imaš raje morje ali gore?

Dopust ... Hm ... Dejansko je to zelo različno. Ker sem večinoma stran od doma, zelo rada preživim proste dneve z družino in prijatelji. Tako da si dopust razporedim. Enkrat si dam družino na prvo mesto, enkrat prijatelje, enkrat pa tudi sebe.

Rada potuješ? Katere dele sveta si že obiskala?

Dokler nisem prvič šla na ESM (Evropsko srečanje mladih), sploh nisem vedela, kako fascinantno je to. Da srečaš nove ljudi, spoznaš novo kulturo ... Prostovoljno pomagaš in vidiš zadovoljstvo vseh – tako »sodelavcev« kot ostalih udeležencev ...

Torej: ESM je prednovoletno srečanje. Lokacija je vsako leto drugačna.

Na teh srečanjih se mladi iz vse Evrope zberejo in se pridružijo molitvi taizejskih bratov in romanju zaupanja na zemlji. Bila sem že v Strassburgu (Francija), Pragi (Češka), Valencii in Madridu (Španija).

Preko Erasmus projekta sem odletela tudi na Nizozemsko, kjer smo se pogovarjali in raziskovali dostopnost prostovoljnega dela. To je bila tudi ena čudovita izkušnja.

Te zanimajo adrenalinske aktivnosti ali si raje »prizemljena« na tleh? Se ukvarjaš s kakšnim športom? Katerim?

Načeloma sem rada na tleh. Nisem ravno tip človeka, ki bi z veseljem šla na, recimo, prosti pad. Ponavadi že težko gledam, če to delajo moji prijatelji. Vendar – sem nedavno našla strast v plezanju. (-:

Drugače zelo rada rolam, včasih tudi kolesarim, še rajši pa grem na doooooolg sprehod z našim kužkom.

Če pa so na sporedu poročila, pa rajši obrnem program.

Ukvarjaš se tudi z glasbo. Kakšni so bili tvoji začetki v svetu glasbe? Si raje poslušalka ali izvajalka? Katera zvrst glasbe te najbolj privlači?

Moja glasbena pot se je začela s petjem. Lahko rečem, da me petje spremlja že od prvega razreda. Otroški zborček, mladinski zbor, z začetkom srednje šole Mešani pevski zbor Tabor Kalc, ter na fakulteti Vox Salutis.

V drugem razredu osnovne šole sem našla novo strast – klavir. Vpisala sem se v glasbeno šolo ter končala vseh 8 let klavirja. V osmih letih so me vsake toliko zasrbeli prsti, da bi se prepisala na kitaro ali prečno flavto,

vendar sem te želje opustila. Tako da s koncem srednje šole je sledilo presenečenje. Ko sem prišla s podelitve spričeval, me je v sobi čakala kitaro. Ker pa so glasbene šole polno zasedene, sem se odločila, da se kitaro naučim kar

sama.

Lahko rečem, da s kitaro uživam v izvajanju večinoma slavnih pesmi. Igram pa ... vse, kar pride. (-:

Komu najbolj zaupaš?

Od osnovne šole, srednje in fakultete držim okrog sebe par ljudi, ki so mi zelo blizu. Njim lahko zaupam karkoli.

Ena oseba in tri stvari, ki bi jih vzela s seboj na samotni otok?

Uhjoj, to je pa težko vprašanje. Tri stvari bi bile knjiga, kitara in telefon – da priključim vse prijatelje, ker z enim se lahko še skregam (hahaha). Samo problem bi bil, ko bi baterija šla ...

Imaš rada praznike? Katerih se najbolj veseliš? Kako se na njih pripravljáš?

Najbolj se veselim božiča. To je bil od vedno družinski praznik. No, saj je bila tudi za druge praznike družina vedno na kupu, ampak ... Ne znam opisati, ampak je drugače. Skupaj pečemo (ok, peče ženski del familije), skupaj čistimo, skupaj obešamo lučke, delamo smrekico, se šalimo ...

Do sedaj sem veliko stvari spustila, ker nisem imela časa oziroma volje. Pa mi je žal? Za nekatere ja, za nekatere pa verjetno ne (ker niti ne pomislim na njih). Ampak ... Verjamem, da se z vsako mojo odločitvijo odpre nova možnost za nove stvari. Boljše? Slabše? Ne vem ... Bomo videli ...

Kaj je tvoj cilj v življenju in kakšen je tvoj moto, vodilo v življenju? Imaš morda svoj priljubljen citat?

Že več let mi gre po glavi ... Hmm ... ne vem, če je citat, mislim, da sem to pobrala iz neke pesmi: »Go with the flow«, kar naj bi bilo v prevodu Sledi toku.

Lahko rečem, da to ni čisto natančno vodilo. Nekatere stvari imam zelo dobro načrtane. Me pa opominjajo, da se moram včasih tudi sprostiti in se prepustiti, da me vodijo naprej ...

Cilj v življenju? Biti zadovoljen. Še posebej s sabo in svojim delom.

Kaj bi za konec sporočila bivšim sodelavcem in stanovalcem?

Dragi moji stanovalci, dragi moji sodelavci. Za nami so skupna (ne čisto okrogla) tri leta. Veselja, smeha, žalosti, nerganja, čemernosti, tečnosti, navdušenosti, zadovoljnih in srčnih trenutkov. Vsa ta leta ste se trudili z mano. Mi pomagali, da grem čez sebe in da postanem to, kar sem. V

vseh teh letih se je nabralo veliko lepih, globokih spominov. Ostali bodo z mano še veliko, veliko let. Čeprav sem že v novi službi, ste še vedno »moji«.

Dodajam pa še to. Sedaj so časi, polni preizkušnje. Res je, da so težavni, še posebej, ker je (pa ne samo pri vas) malo kadra. In ker se ponavlja lansko leto. Ampak kljub vsemu – držite skupaj. Ste tim, ki boste zmogli iti čez to.

Lepo bodite in ... se vidimo, ko se zagledamo. (-;)

Hvala za pogovor in srečno na novi poti!

Zahvala

Ob smrti ga. Jožefe Maček – naše Pepce, bi se v imenu družine rada zahvalila vsem zaposlenim v Domu Marije in Marte. Skoraj polnih šest let je preživela v vaši ustanovi. Pogosto smo jo obiskovali in vedno je bila lepo urejena, prav tako njena soba. Ko sem jo vprašala, kakšno je kaj osebje, je vedno oživela in vse pohvalila. Rekla je: »Veš, tukaj nisem sama, nas je veliko pomoči potrebnih. Eni so še bolj ubogi od mene.«

Hvala vsem, ki ste se trudili in pripravili veliko različnih dejavnosti, s katerimi ste krajšali in lepšali čas vsem stanovalcem. Tako ste stanovalcem dali občutek sprejetosti in domačnosti. V to lepo in umirjeno življenje je globoko rano vrezala epidemija Covid – 19. Vsem se je življenje močno spremenilo. Naši Pepci so začele še bolj pešati moči in popolnoma je obležala v postelji.

Zelo veliko nam je pomenilo, da smo jo lahko obiskovali v sobi. Za vedno mi bo ostal v spominu prizor, ki sem ga doživela le par dni pred njeno smrtjo. Ko sem stopila v sobo, sem ob postelji zagledala sestro – negovalko (na žalost se ne spomnim njenega imena), ki se je z njo

ljubeznivo pogovarjala. Obrnila se je k meni in mi dejala: »Veste, ima tako suho kožo pa sem jo malo namazala.«

Hvala vsem tistim, ki ste si vzeli čas in mi kdaj pa kdaj prisluhnilo in mi iz lastnih izkušenj svetovali ob različnih vprašanjih in dilemah.

Vsem želim zdravja in moči, da bi tudi v bodoče s tako srčnostjo in požrtvovalnostjo skrbeli za bolne in ostarele ter dajali podporo tudi nam, svojcem. Naj vas še naprej spremlja Božji blagoslov.

Z veliko hvaležnostjo

Zaplana, 9. 12. 2021

Zvonka Mivšek

Voščilo

Vzemi, Gospod in sprejmi vso mojo svobodo, moj spomin, moj razum in vso mojo voljo, karkoli imam ali premorem. Ti si mi to dal, tebi, Gospod, to vračam.

"DETE NAM JE ROJENO, SIN NAM JE DAN".

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN VSE DOBRO V NOVEM LETU 2022,
ŽELIMO STANOVALCEM, STANOVALKAM IN ZAPOSLENIM.

VODITELJICE SKUPIN ZA POGOVORE:

MATEJA, SILVA, SONJA, ZINKA, DANICA, IVANKA, ANAMARIJA, TILKA,
MARJANA, MARINA, MARINKA

RAZVEDRILO

1. Koliko je adventnih nedelj?
 - a) 4
 - b) 30
 - c) 5
2. Kaj pomeni beseda ADVENT?
 - a) Pričakovanje, prihod
 - b) Veselje
 - c) Žalost
3. Kaj pomeni, da je venček okrogle oblike ?
 - a) Večnost
 - b) Zaspanost
 - c) Nič
4. Kaj pomeni zelena barva adventnega venčka ?
 - a) Življenje
 - b) Smrt
 - c) Ljubezen
5. Kako imenujemo Jezusovo družino?
 - a) Mila družina
 - b) Sveta družina
 - c) Vesela družina
6. Kakšno je pravo ime sv. Miklavža? _____
7. Koliko je svetih večerov? Kdaj je prvi in kdaj zadnji?
 - a) 3 (božič, novo leto, sveti trije kralji)
 - b) 1 (božič)
 - c) 5 (božič, sv. Štefan, novo leto, nedolžni otroci, sveti trije kr.)
8. Kdo je postavil prve jaslice? Kako se imenujejo te jaslice? (žive jaslice)
 - a) Frančišek Assiški
 - b) Don Bosko
 - c) Mala Terzika
9. Kako je bilo ime cesarju, ki je ukazal naj se popiše ves svet?
 - a) Avgust
 - b) Pilat
 - c) Ludvik

10. Kako se imenuje Jožefov rodni kraj?

- a) Betlehem
- b) Jeruzalem
- c) Nazaret

11. Iz katerega rodu prihaja Jožef ?

- a) Mojzesovega
- b) Davidovega
- c) Pravičnega

12. Kakšen je bil Jožef ?

- a) Pravičen, skromen, delaven
- b) Nepravičen, len,
- c) Strog, domišljav, pohlepen

13. Kdaj goduje sveti Jožef?

- a) 19. marec
- b) 25. december
- c) 20. maj

14. V katerem kraju sta živela Jožef in Marija?

- a) Nazaret
- b) Betlehem
- c) Jeruzalem

15. Kaj pomeni beseda EMANUEL?

- a) Bog z nami
- b) Bog in mir
- c) Sveta trojica z nami

16. Kaj se naredi na sveti večer po domovih?

- a) Pokadi, blagoslovi, moli
- b) Pripravi večerjo
- c) Okrasi smreko

17. Kako je ime svetim trem kraljem, ki obiščejo Jezusa?

- a) Gašper, Miha, Boltežar
- b) Miha, Luka, Janez
- c) Gašper, Boltežar, Jaka

18. Kaj prinesejo modri iz vzhoda Jezusu?

- a) Kadilo, miro, zlato
- b) Denar, sveče, sladoled

c) Zlato, darilo, odejo

19. Kateri kralj je dal pobiti betlehemske otroke, ker se je bal za svoj prestol?

a) Herod

b) Pilat

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Dragman Marija

Jakša Franciška

Maček Jožefa

Mihelčič Janez

Zupančič Damijan

Fečur Andrej

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

SMEJALNICA

PIJAN LOVEC

Včeraj je lovec Aleš spet prišel pijan z lova. »Kako pa veš, da je bil pijan?«
»Ja, psa je nesel v nahrbtniku, fazana je imel pa privezanega na vrvici.«

KRAVAL V DNEVNI SOBI

»Jure, kaj pa pomeni ta kraval v dnevni sobi?« je vprašala mama sina.
»Ja, dedek uči očka, kako se naredi moja domača naloga.«

PES UGRIZNIL

Moški priteče v ordinacijo, rekoč: »Doktor, pes me je ugriznil v uho!«
»Ste ga razkužili?« »Nisem, je takoj pobegnil!«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.

